

Hồi thứ mười

Ân Trọng Tình Hương

Tuồng chuông kinh của thiếu nữ sắp chạm vào đầu Hoa sĩ Kiệt, đột nhiên nàng cảm thấy cánh tay tê dại và kinh lực liền đổ tản mất.

Thiếu nữ áo xanh thâm giật mình, vội lật tay đánh treo ra một chuông, xoay người lại quát to:

- Ai ?

Bốn bề tịch mịch không một tiếng động, không một dạng người.

Tuy tay phải đã bị khống chế, nhưng một thân khinh công cùng lực đạo nơi cánh tay trái vẫn còn, nàng lập tức đề mạnh chân khí nhắc người lên ba trượng cao đáp lên một ngọn cây bằng cao nhất đưa mắt nhìn quanh bốn phía núi rừng, vẫn chẳng khám phá ra một hình bóng khả nghi!

Thiếu nữ áo xanh càng thêm kinh ngạc nhủ thầm:

“Kẻ đánh lén ta, quyết không thể rời đi một cách thần tốc như thế, nhất định là ẩn núp quanh đây thôi!”

Nhưng mặc dù nhãn lực của nàng tinh nhuệ đến mực nào cũng không sao lục soát ra, quả là một việc lạ lùng!

Thiếu nữ áo xanh thâm rung động trong lòng vội nhảy xuống đất, chậm rãi bước đến chỗ Hoa sĩ Kiệt, cất tiếng cười âm trầm:

- Ranh con, ta trước tiên điểm vào Ngũ Âm tuyệt mạch của mi, sau đấy dùng thủ pháp “Phân cân sai cốt” bứt đứt tất cả gân cốt châu thân mi, để mi chết mòn vì đau đớn...

Hoa sĩ Kiệt quá giận dữ trợn mắt quát :

- Yêu phụ! Thiếu gia cùng mi thâm thù đại hận chi mà mi nỡ dùng thủ pháp tàn khốc ấy đối với ta?

Thiếu nữ áo xanh cười khẩy:

- Tất nhiên là phải có thù rồi! Nhưng nếu mi muốn chết được mát mẻ hơn, hãy mau khai rõ kẻ đánh lén sau lưng ta lúc nãy là ai?

Hoa sĩ Kiệt lắc đầu cứng cỏi:

- Thiếu gia lúc nãy mắt chưa mở ra, làm sao nhìn thấy người nào đột kích mi chứ? Nếu quả thật có người tài hơn, ác phụ mi khôn hồn chuẩn trước kéo toi đời hung ác.

Thiếu nữ áo xanh giận dữ trợn to mắt quát vang:

- Ranh con chết đến nơi rồi mà còn mắng người, ta xẻo lưỡi mi ra cho biết tay.

Dứt lời nàng với tay từ phía sau lưng rút ra một thanh đoản kiếm ngắn không đến 1 thước, loang vào không khí một vòng, ánh lạnh ngập ngời, và nhanh như chớp thọc mạnh mũi kiếm vào huyệt miệng của chàng.

Đột nhiên “coong” lên một tiếng ngân thật to và trong, mũi đoản kiếm trên tay thiếu nữ gãy làm ba đoạn.

Thiếu nữ áo xanh mặt mày tái sắc, cấp tốc xoay người quăng kiếm, quật nhanh ra một chưởng.

Rắc!...

Cùng với thanh âm khô khan ấy, một cội thông già cách xa mấy năm thước, lãnh phải ngọn chưởng của nàng vừa rồi gãy ngang làm đôi và ngã âm xuống mặt đất, lá cành tung bay mù mịt khắp không gian.

Té ra thế chưởng vừa rồi nàng phát ra với lòng căm phẫn, vận dụng đến mười thành công lực, định trong một chiêu sấm sét giết chết ngay kẻ đã ám toán mình.

Dư lực của luồng chưởng phong cũng chưa hết, cát bụi bay bốn bề, lấp mù trời đất, che mờ cả nhãn quang.

Hoa sĩ Kiệt lòng háo kỳ thúc đẩy, đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy từ giữa vầng cát đá dày đặc nọ, đột nhiên xuất hiện một con người khổng lồ nhẹ nhàng đáp xuống giữa trận.

Thiếu nữ áo xanh hốt hoảng thụt lùi hơn hai bước, giọng bình tĩnh quát to:

- Ngươi là ai! Người hay quái vật?

Người khổng lồ cất tiếng cười quái dị và đáp:

- ở nhà là Âm Ti Vô thường khách!

Tiếng nói rồn rinh như chuông đồng khiến Hoa sĩ Kiệt nghe xong cũng cảm thấy da tim mọc ốc, chàng hiểu rõ đây là vị cứu tinh của chàng, nhưng nhìn vào bộ mặt khủng khiếp gớm ghiếc ấy, cũng không khỏi hãi hùng tái mặt.

Càng sợ lại càng muốn nhìn thêm cho thỏa mắt, quả là mâu thuẫn khó phân tích trên lòng người, Hoa sĩ Kiệt cũng không tránh khỏi trạng thái mâu thuẫn ấy.

Chàng thấy quái nhân nọ người cao trên chín thước, khắp mình che phủ bằng lá cây, đầu đội một chiếc mũ cao và nhọn bằng giấy, da mặt trắng toát tựa thạch cao, hai mắt xệ trịch xuống vai, lưỡi thẳng ngoài dài đến ngực, răng nanh nhọn chìa cả ra ngoài, hình dạng giống hệt một quỷ vô thường từ âm ti thoát lên trần thế...

Tay hắn cầm thông long bộ còng sắt, cố ý vung lên xỏ xoảng thành tiếng, từng bước tiến gần thiếu nữ áo xanh.

Cậy mình tài cao, qua phút giây sợ hãi thiếu nữ đã lấy lại ngay nét bình tĩnh trầm giọng quát to:

- Ngươi là ai? Nếu dám giả dạng quả nhân loè người, bốn cô nương sẽ ra tay hạ sát ngay!

Người khổng lồ động đậy chiếc lưỡi dài cười hi hi quái dị:

- Vô Thường quỷ đến đây, trăm oán đều tiêu, mau ngoan ngoan dứt tay vào còng, theo ta về âm ti phục mạng.

Quái nhân dứt lời liền hoa chiếc còng định tròng vào tay cô gái.

Thiếu nữ áo xanh quát lên một tiếng lạnh lạnh, xoay tròn thân hình tránh khỏi chiếc còng trên tay quái nhân, trở thẳng vào mặt quái nhân rít giọng:

- Aium toán ta hai lần khi này, phải chăng là mi?

Quái nhân nhe răng cười âm trầm:

- Cái chi mà ám toán, Vô Thường Khách mới đến. Lúc này kẻ đánh lén mi hoạ chăng chỉ có hành vi của lũ quỷ nhỏ mà thôi! Một khi Vô Thường Khách giáng lâm, mi có muốn sống thêm một phút cũng chẳng được.

Thiếu nữ áo xanh chợt khám phá ra không được tự nhiên, đúng là vì sữa giọng mà ra.

Hiển nhiên quái nhân là người không xa lạ lắm, cố ý giả trang như thế để nàng không nhận ra, nàng hoài nghi to tiếng hỏi:

- Ngươi là ai giả dạng đến đây? Nói mau:

Quái nhân đảo tròn đôi mắt trắng dã, cười ằng ặc:

- Là diêm vương giả dạng đấy! Diêm vương đã phán canh ba chết, số mi khó thoát được canh năm, ngoan ngoãn cúi đầu mà nhận số!

Thanh âm vừa thốt dứt, chiếc còng sắt trên tay đã quật véo vào đỉnh đầu đối thủ.

Thiếu nữ áo xanh thấy thủ pháp thần tốc của quái nhân không không khỏi giật mình khiếp thảm, vội nghiêng mình để tránh.

Chiếc còng sắt từ trên vèo xuống sát thân hình, suýt chút nữa là tròng gọn vào cổ nàng, thiếu nữ áo xanh thâm kêu lên khiếp hãi, da lưng toát lạnh mồ hôi.

Hoa sĩ Kiệt nằm yên cạnh đấy nhìn xem mê mẩn, cảm thấy chiêu thế của quái nhân quá đổi nhanh chóng và kỳ dị, với động tác xuất thủ của y vừa rồi, cũng đủ chiêm nghiệm qua võ công của người cao hơn chàng mấy bậc, vậy người là ai?

Đôi bên đối thủ vừa sáp vào nhau đã cấp tốc phân rời, mỗi bên đều lùi ra sau ba bước.

Thiếu nữ áo xanh sắc mặt lộ đầy kinh ngạc nhủ thầm:

- Chiêu thế của quái nhân này xuất công mừng tượng như...

Nàng bỗng trợn mắt quát hỏi:

- Ngươi là ai!

Quái nhân cười nhạt:

- Đã là Vô Thường khách, tất chẳng tên họ cũng chẳng phái môn, ta chấp hành lệnh của Diêm Vương đến dương thế để bắt ngươi, bảo ta lấy đầu mà khai rõ danh phận với mi?

Thiếu nữ áo xanh cả giận, hừ to một tiếng, nhấc cao tay một ngón Yêu Xà chỉ lập tức tủa ra như sấm sét.

Giữa vầng sương mù mịt xanh ngời mừng tượng như có năm con rắn nhỏ, nhắm đầu quái nhân mổ xuống.

Hoa sĩ Kiệt thấy thế khiếp hãi kêu lên:

- Xà Yêu chỉ! Huynh đài khá thận trọng.

Nhưng quái nhân vẫn đứng đưng cười nhạt:

- Có chi mà bé con phải sợ hãi đến thế, võ nghệ trên dương thế các người lý đầu hại nổi Vô Thường Khách nơi Âm Ti địa ngục được?

Miệng thốt, hai tay áo cũng đồng thời phát động chẳng ngừng, hoá giải mất luồng độc kinh vô song của Yêu Xà chỉ.

Thiếu nữ áo xanh cả kinh tái sắc, lấp bắp kêu lên:

- Quái vật người giống như là...

Quái nhân chẳng đợi cho nàng dứt lời, quát lên một tiếng như sấm động, ngắt ngang lời nói của đối phương, đoạn vội tiếp lời:

- Ta không rảnh thì giờ đâu để nghe mi lải nhải, hãy ngoan ngoãn nằm xuống.

Chiếc còng sắt trên tay cũng đồng thời vung lên xỏ vào cổ nàng, tay phải ném nhanh chiếc còng ra nhắm ngay cổ thiếu nữ tròng xuống!

Thiếu nữ áo xanh vừa nhất thấy trước mắt ánh lạnh ngời, chiếc còng sắt đã nhanh hơn cả tia chớp tròng gọn vào cổ nàng.

Thì ra thiếu nữ áo xanh nhìn thấy chiêu thế của đối phương xuất thủ nàng ngỡ như đã gặp qua ở đâu, trong phút giây sửng sốt, chiếc còng sắt đã thông lọng đến nơi, muốn tránh cũng chẳng kịp.

Thiếu nữ áo xanh kinh hãi cực cùng, vội xoè năm ngón tay nắm chặt lấy chiếc còng sắt bẻ mạnh, “rắc!” một tiếng kêu khô khan, chiếc còng đã gãy làm đôi đoạn tuột ra khỏi cổ nàng!

Hoa sĩ Kiệt giật mình phục thềm, chàng nhận thấy thiếu nữ áo xanh trước mặt chỉ dùng nội công nơi ngón tay mà bẻ gãy được sắt thép, công lực ấy quả thật là kinh người.

Quái nhân hừ mũi một tiếng, ném phăng hai mảnh còng sắt xuống đất, vừa định xuất thủ, nhưng thiếu nữ áo xanh đã nhanh hơn một bước, chưởng quyền đồng thời vũ lộng, tiến lên tới tấp phản công.

Quái nhân nhếch mép cười khinh miệt:

- Thân thủ của bé gái kẻ cũng khá đấy!

Cũng theo lời nói, thân hình cao lêu nghêu của y quay tít như chong chóng, nhẹ nhàng lẩn tránh cả năm chưởng và ba cước của đối phương.

Một trận giao tranh quyết liệt bắt đầu diễn biến giữa song phương, trong thời gian nháy mắt, đôi bên đã kẻ công người thủ, qua tay nhau mười hiệp.

Đột nhiên thiếu nữ áo xanh vọt tuốt ra xa hơn hai trượng, mắt đượm đầy kinh hãi kêu lên:

- Bốn cô nương hôm nay trúng phải sự ám toán của ác đồ, bị thương nơi cánh trái, sức lực hao giảm, không thể thắng được mi, nếu phải là mặt anh hùng, hãy lưu tên họ lại, đêm mai giờ tí, cùng ta quyết đấu lại cũng nơi địa điểm này!

Quái nhân buông tiếng cười ha hả!

- Vì dù cánh tay phải của bé gái chẳng bị thương cũng không sao thắng nổi Vô Thường Khách, bước qua đây, ta cho mi một hoàn đơn được trị thương, uống xong sau một tuần trà là có thể khôi phục được sức lực nơi cánh tay phải!

Miệng thốt, tay quái nhân lần vào trong túi mình, lôi ra một hoàn thuốc màu đỏ trao cho thiếu nữ áo xanh.

Hoa sĩ Kiệt vội lên tiếng khuyên ngăn:

- Cô bé áo xanh này tâm địa như rắn rết, võ công lại cao diệu khó lường, đại hiệp không nên đưa thuốc trị thương cho ả...

Quái nhân xua tay cười ha hả:

- Đã là thân của chốn Âm Ty, lý đâu lại sợ người dương thế... nói như bé con mi, thì nơi địa ngục của chúng ta đành đóng cửa thất nghiệp hết còn gì?

Thiếu nữ áo xanh đón lấy viên thuốc để vào giữa lòng bàn tay, so se nghĩ ngợi mãi chẳng dám nuốt vào.

Quái nhân thấy thế lại cười to:

- Cô nương yên tâm uống vào, chúng ta là thân âm ti, chánh trực chẳng biết dối, không giống như hạng dương thế các người dối trá gian xảo, mặt người lòng thú...

Thiếu nữ áo xanh trầm ngâm thêm giây phút, mới chịu bỏ tọt viên thuốc vào miệng.

Quái nhân khoác tay tỏ vẻ bằng lòng, tiếp lời:

- Lúc này, nếu cô không có ý sát hại tên tiểu tử kia, Vô thường Khách quyết chẳng hề ám toán cô! Giờ đây cô em tha hồ điều tức dưỡng thương. Vô thường Khách hứa chẳng thừa nguy mà hãm hại.

Thiếu nữ áo xanh y lời ngồi xuống điều thương vận khí quả nhiên cảm thấy một luồng hơi mát từ nơi huyệt chảy xuống đơn điền và lan dần đến cánh tay phải...

Qua một thời gian sau, cánh tay phải của nàng đã khôi phục được công lực, nàng thâm cảm thấy lạ lùng, chầm chậm đứng lên cất tiếng:

- Vì mi có ân cho cô nương một viên thuốc trị thương nên hôm nay cô nương tạm thời tha mạng cho mi một chuyến, lần sau gặp lại, không còn cơ hội may mắn như hôm nay!

Quái nhân nghe xong ngửa mặt cười sặc sụa:

- Cô nương thật thông minh, nhưng nếu hôm nay ta tay không trở về, biết lấy gì phục mạng với Diêm Vương?

Dứt lời, khẽ phất cánh tay áo rộng, thò năm ngón ra như chiếc móc câu, chụp vụt lên đầu thiếu nữ.

Thiếu nữ áo xanh hừm lên một tiếng giận dữ:

- Rượu kính chẳng uống, uống rượu phạt, ác đồ quả số đã đến nơi!

Nàng không bước lui mà lại sấn lên, song chưởng cấp thời đẩy ra trước...

Hai luồng kinh lực liền thoát ào ra, kẹp theo những tiếng âm âm như sóng động ập thẳng vào đối phương.

Quái nhân sau cơn bất ngờ bị hất lui luôn ba bước mới gượng vững thân hình, nhưng thiếu nữ áo xanh trái lại cũng bị lật ngược ra sau bảy, tám bước mới tạm đứng vững vàng.

Thiếu nữ áo xanh mặt tái như chàm, lòng chẳng ngớt khiếp thẳm.

Quái nhân cũng giật mình sững sốt, thoáng định thân và buông tiếng cười lồng lộng.

Âm thanh như vang động đến mây trời, chấn rung xào xạc cỏ cây bốn phía, hiển nhiên là y cố ý phát huy nội lực hùng hậu của bản thân để chấn khiếp đối phương.

Thiếu nữ áo xanh nhắm mắt điều vận chân khí, cố áp chế khí huyết đang trợn trào trong nội thể.

Quái nhân bỗng dứt ngang giọng cười quát to:

- Cô bé mau theo ta xuống âm ti, trần thế có chi đâu mà quyến luyến thế!

Dứt lời liền xê bước tiến sát đến thiếu nữ bàn chân vĩ đại vang lộc cộc trên mặt đất đá, nghe như tiếng gậy khua.

Thiếu nữ áo xanh vẫn đứng im nhắm mắt vận thần, bất thần như tượng gỗ, mừng tượng chẳng hề hay biết quái nhân đang tiến sát về phía mình.

Hoa sĩ Kiệt thò thương đứng im bên ngoài nhìn trận cuộc, thấy thế không khỏi thâm kinh phục sức bình tĩnh của thiếu nữ áo xanh, khẽ tiếng cảnh giác:

- Đại hiệp! Cẩn thận quỷ kế của cô ả!

Lời chưa kịp dứt, thiếu nữ áo xanh bỗng mở bừng mắt ra, hất vung mái tóc dài trên đầu, từ trong lập tức lúc nhúc bay ra vô số những con rắn nhỏ màu vàng, nhanh như chớp mổ thẳng vào người quái nhân.

Hoa sĩ Kiệt vừa nhác thấy những con rắn kia hốt hoảng gọi to:

- Đại hiệp! Coi chừng những con “Kim Xà Nô” ấy!

Quái nhân chẳng mảy may sợ hãi còn buông tiếng cười to:

- Mấy con trùng tâm thường kia có chi đáng sợ mà kinh hoàng đến thế?

Thốt xong, miệng đọc lâm râm có vần có kệ và lạ thay! Những con rắn vàng độc hại ấy, đang phóng ra nửa chừng, bỗng lắc đầu quấy đuôi, quay về vị trí cũ.

Thiếu nữ áo xanh thấy thế càng kinh mang thất sắc, buột miệng quát lên:

- Ngươi là ai?

Quái nhân lại được dịp cười phá lên:

- Thú thật cho mi biết vậy, ta là Đại Lưu Kim Tiên giáng trần đây!

Thiếu nữ áo xanh bị đối phương trêu chọc, nổi giận càng xông cao, nhóm người xê lên, trường kiếm đồng thời rút nhanh ra khỏi vỏ, “coong” lên một tiếng trong trẻo, ánh lạnh lập tức ngập trời, vung luôn ba chiêu cùng một lúc tấn công vào quái nhân.

Ba kiếm liên hoàn tuông ra chỉ trong thời gian nháy mắt, khít khao như một bức màn kiếm, che lấp cả thân hình cao to của quái nhân.

Với một động tác không kém phần thần tốc, quái nhân cấp tốc phát lia cánh tay áo rộng, quỳen thành một luồng khí kinh xoáy, xông thẳng vào luồng kiếm khí của đối phương và vượt thoát ra ngoài.

Thiếu nữ áo xanh như bóng đuổi hình, nhấc mình lao theo như tên bắn, trường kiếm trên tay vung động với một góc độ tuyệt kỳ xỉa nhanh vào hông trái quái nhân.

Trước thế kiếm biến ảo và thần kỳ của đối thủ, quái nhân cũng phải hãi thâm, tay phải cung lại thành quyền quật mạnh trở ra, quyền hình khuấy động không khí, âm âm thành tiếng, cuộn cuộn xô dâng tới trước như sóng phủ đại dương.

Thiếu nữ áo xanh thấy thế nguy, vội hồi kiếm tự vệ, ánh thép loang nhanh bốn phía, tạo thành một bức tường kiếm khí phòng vệ khắp châu thân.

Bất thần “bịch!” một tiếng động kỳ lạ, ngọn quyền nặng nề của quái nhân tông thẳng vào bức màn kiếm quang của cô gái.

Thiếu nữ áo xanh vụt cảm thấy châu thân rung động, vội hự lên một tiếng trợ uy, cấp tốc gia tăng thêm hai thành lực vào thế kiếm, bức tường kiếm quang lập tức loé rộng ra hơn hai tất...

Quái nhân áo xanh cả giận, quát lên một tiếng thật to, song chưởng đồng thời tung ra đôi chiêu.

Bằng! Bằng!...

Lực đạo của hai ngọn chưởng quả vô cùng tuyệt diệu, sau hai tiếng nổ vang rền, trường kiếm trên tay thiếu nữ lập tức gãy thành đôi đoạn, thân hình nàng theo đó cũng lạng đi, tay tê buốt, nửa thanh kiếm gãy còn lại giữ ở trên tay cũng tuột văng xuống đất.

Quái nhân đắc ý buông ra một chuỗi cười âm trầm, thiếu nữ áo xanh mặt như tro chết, vội lùi trong người một mũi tên báo hiệu màu xanh, bùng thẳng lên không trung, từ chuỗi tên lập tức phùng lên một luồng khói xanh rực rỡ tỏa rộng giữa nền trời.

Quái nhân giật thót mình dần giọng quát:

- Con yêu đầu quỷ quái, mi định thông tin cho đồng bọn đến giúp tay đấy à? Hãy ném trước một trảo của ta?

Cùng trong tiếng quát, chiếc đại bào trên người khế pháp phối, tay phải từ trong tay áo nhỏ ra từ từ chộp vào không khí luôn mấy lượt...

Từng đợt khí xanh cuộn cuộn mịt mù, toả thẳng về phía thiếu nữ áo xanh.

Bất thành linh ngay khi ấy hai bóng người nhoáng động, đồng thời hai luồng chưởng kinh như vũ bão ập tới đột kích.

Thế chộp của quái nhân bị phải hai luồng chưởng kinh ấy đánh bật trở lại, làn khí xanh lập tức tiêu tan, trận trường đột ngột xuất hiện thêm một cô gái áo biếc và một thiếu nữ áo hồng.

Quái nhân thoáng khiếp hãi giật mình, vội thu chiêu lui dần đến cạnh Hoa sĩ Kiệt!

Thiếu nữ áo xanh chỉ ngay quái nhân, giận dữ quát:

- Nhị muội, tứ muội ra tay mau, bắt sống tên ác quỷ ấy cho ta!

Thiếu nữ áo biếc chẳng đợi dứt lời, tay phải nhanh như chớp vạch tròn một vòng, một luồng kinh phong theo đó lan nhanh ra toả phủ vào huyết đạo yếu hại trên cơ thể quái nhân!

Quái nhân cả sợ vội xoay người nhảy trego qua một phía, tránh ngọn chưởng đột kích của đối phương.

Thiếu nữ áo hồng ngạc nhiên buột miệng “ồ!” lên một tiếng, xê mình tiến lên, song chưởng đồng thời tung ra vèo vèo xé gió, chưởng kinh như sóng cuốn đại dương ào ào xô tới trước.

Thiếu nữ áo xanh cũng nhích bước xích tới, âm trầm rít giọng:

- Ném lại một chỉ của ta!

Bàn tay trắng muốt như sữa đục của nàng từ đó giương ra, ngón tay trở xỉa thẳng về phía thân hình quái nhân điểm lẹ.

Quái nhân hét lên một tiếng thị uy, nhanh như cắt xoay tròn người, tránh thoát tất cả ba thế công liên tay của ba nàng. Tuy thế không khỏi thâm kinh tâm táng đờm, sắc mặt rần lại như sương băng.

Gã vội quay đầu thúc giục Hoa sĩ Kiệt:

- Người chạy mau!

Hoa sĩ Kiệt chẳng dám chân chờ, nhưng khi thân hình chàng vừa nhích động, thiếu nữ áo xanh quát to:

- Ranh con chạy đâu?

Kinh phong liền theo lời nói từ tay nàng ập tới.

Quái nhân thấy thế vội vã xoay người, song chưởng cấp tốc tổng mạnh ra đón lấy thế công của thiếu nữ áo xanh giúp Hoa sĩ Kiệt, bất mãn cất lời:

- Đánh một kẻ đã bị trọng thương, còn đâu là bản sắc của nhi nữ võ lâm?

Thiếu nữ áo xanh bị kinh lực của đối phương hất lui ba bước, thừa ngay cơ hội ấy, quái nhân hú lên một tiếng to, kẹp lấy Hoa sĩ Kiệt vào nách, nhắc mình lao bắn qua ba thiếu nữ áo thoát thân.

Ba thiếu nữ đồng quát to:

- Bọn người định chạy đi đâu?

Cùng theo tiếng quát, ba luồng kinh lực ào ào như thác cuốn đã thoát khỏi tay tuôn thẳng vào địch thủ.

Quái nhân vội đề mạnh chân khí, bay cao lên khoảng không thêm ba trượng, vừa vận ba ngọn kinh lực tạt qua dưới chân, tông thẳng cội cổ thụ trước mặt gãy thành mấy đoạn những tiếng ầm ầm như sấm động không ngớt vang lên.

Quái nhân thân hình còn là giữa từng không, tay trái quẹt lấy mồ hôi trán khẽ kêu thâm:

- Nguy thật!

Thân ảnh theo đà lộn bắn ra trước mấy vòng, liên tiếp mấy lượt tung lên đáp xuống, bóng người đã lẫn mất vào rừng sâu!

Thiếu nữ áo xanh nghiêng răng hằn học:

- Chúng ta đuổi theo mau!

Quái nhân kẹp lấy Hoa sĩ Kiệt, vận dụng tất cả khả năng khinh công, mãi miết phóng nhanh hơn một tuần trà thời gian, đến một cụm rừng dày lá cành chi chít, che lấp ánh mặt trời, khiến không khí nơi đây mát lạnh thư thái cả người!

Quái nhân nhẹ nhàng đặt Hoa sĩ Kiệt xuống đất, dùng tay áo khẽ lau lấy mồ hôi sau gáy!

Hoa sĩ Kiệt vội vòng tay cảm tạ:

- Đa tạ cứu mạng, tại hạ Hoa sĩ Kiệt dù chết cũng không quên!

Quái nhân nhẹ mỉm cười:

- Có chi mà ân nghĩa, sắc mặt người tiêu tụy, đôi mắt lại thất thần, phải chăng đã trúng một loại kịch độc chi?

Hoa sĩ Kiệt thở dài:

- Tại hạ chẳng may bị Kim Xà Nô của cô gái áo xanh cắn phải, sợ e khó sống quá ba ngày...

Quái nhân cười nhạt:

- Bị giống rắn con ấy cắn trúng mấy vết, có chi mà nghiêm trọng? Ta nơi đây có thuốc giải, tiểu hiệp cứ phọc vào là chẳng lo gì cả!

Dứt lời quái nhân liền thò tay vào túi móc ra mấy viên thuốc màu xanh, đưa cho Hoa sĩ Kiệt uống một hoàn, đoạn tiếp lời:

- Còn dư lại mấy viên đây, tiểu hiệp giữ lấy mà phòng thân!

Hoa sĩ Kiệt sau khi nuốt xong viên thuốc, liền ngồi xếp bằng dưới mặt đất nhắm mắt vận công khoảnh khắc sau cảm thấy tứ chi thư thái, bá huyết xuyên thông, chỗ bầm xung quanh miệng thương của Kim Xà Nô cắn phải cũng dần dần lặn mất, công lực từ từ phục hồi...

Hoa sĩ Kiệt nửa mừng nửa kinh ngạc, lần nữa vòng tay cảm tạ:

- Tại hạ đã thọ ân tất phải báo đền, quý tánh đại danh của các hạ, có thể cho biết được chăng?

Quái nhân buông tiếng cười ha hả:

- Một chút ơn cỏ con, mong chi báo đáp, tại hạ tên tuổi đã sớm quên mất, vả lại cơ hội tương phùng còn nhiều, thiếu hiệp vẫn còn gặp mặt kia mà!

Hoa sĩ Kiệt lắc đầu bùi ngùi:

- Vũ trụ mệnh mang, đường trần diệu vợi, rừng núi bao la, biết thuở nào gặp lại đại hiệp được?

Quái nhân vụt thở dài ảo não, tiếp lời:

- Mây trời phiêu bạt, bèo nước bồng bềnh, bồng dung gặp gỡ, phải chăng là duyên? Lần đầu tiên thấy mặt, lòng riêng đã cảm thấy yêu...

Hoa sĩ Kiệt nghe khẩu khí úp mở lạ lùng của đối phương tròn mắt kinh ngạc hỏi:

- Ân nhân, người phải chăng là...

Chàng không dám hỏi tiếp thêm, vì chợt thấy lời lẽ có phần mạo muội, cảnh tượng giao tranh ác liệt khi nãy, bỗng vụt hiện rõ lên đầu óc chàng...

Vị quái nhân trước mắt, không những hoá giải được chiêu thế Yêu Xà Chỉ, mà đối với Kim Xà Nô cũng có cách trừ khử, vậy thì người là ai? Tại sao thốt lên những lời lẽ khác thường?

Chàng đang còn phân vân nghĩ ngợi, quái nhân bỗng giơ tay lau lấy bộ mặt góm ghềnh của người.

Bàn tay người vừa vuốt qua, một chiếc mặc nạ theo đó rơi xuống để lộ ra một gương mặt đầy đặn diễm kiều.

Hoa sĩ Kiệt kinh ngạc kêu lên:

- Canh năm đêm qua nơi miếu hoang dường như đã gặp cô thì phải?...

Hình bóng của một nữ lang xinh đẹp áo vàng bỗng chốc thoáng hiện qua trí óc Hoa sĩ Kiệt, chàng trở mắt nhìn sững thấy cô gái thần bí trước mặt, lặng quên cả nháy!

Nữ lang áo vàng nhoẽn miệng cười tình tứ:

- Được người chẳng quên, lòng này đã đủ an ủi lắm rồi!

Hoa sĩ Kiệt lạ lùng, rụt rè hỏi:

- Cô nương xuất thân phái nào, cùng tại hạ có quan hệ chi? Hôm nay mạo hiểm nguy cứu trợ tại hạ, khiến tại hạ vô cùng cảm kích và phân vân...

Thiếu nữ lại khẽ nhếch đôi môi hồng cười thật tươi, chậm rãi cất lời:

- Lúc này tôi đã chẳng nói qua rồi sao? Bèo mây cách trở ngẫu nhiên gặp gỡ, chẳng qua vì duyên! Cứu người giải nguy là bản sắc của kẻ đã mang nghiệp võ vào thân, tướng công hà tất phải lao tâm ghi nhớ.

Nàng lại nheo mày cười nhẹ và tiếp lời:

- Tiệm nữ họ Phan tên Quyên Quyên, tướng công cứ gọi Quyên Quyên là được còn như môn phái tiệm nữ, hiện giờ chưa thể nói rõ!

Hoa sĩ Kiệt cũng cười nhẹ đáp:

- Quyên Quyên cô nương, lần chia tay này biết bao giờ mới có thể nhìn lại phương dung, ân cứu mạng nặng nề kia...

Quyên Quyên khoác tay ra ý không cho Hoa sĩ Kiệt nói thêm, ôn tồn ngắt lời:

- Tướng công không nên khách sáo như thế, góc biển ven trời, tuy rằng khó hẹn được ngày gặp mặt, chỉ cần lòng lòng ghi khắc nhau, sợ chi biển đổi non dời?

Bất thần từ phía sau lưng Quyên Quyên vang lên một chuỗi cười âm trầm:

- Giải cho con tiệm tỷ vô sỉ, đưa nhau đến đây để tình tự thở than!

Hai người cùng giạt mình biến sắc, Phan Quyên Quyên hấp tấp chớp lấy chiếc mặt nạ tròn vào, vừa vịn một luồng kinh phong ào ào phủ tới.

Nàng hấp tấp vung chưởng đón lại, miệng nói lớn:

- Tướng công chạy mau!

Hoa sĩ Kiệt quay đầu nhìn lại, thấy thiếu nữ áo xanh xông về phía chàng như điện xẹt.

Lửa giận bốc cao khiến chàng quên đi hiểm nghèo, găm to lên một tiếng và một chưởng “Băng hồn” tủa ra sấm sét.

Thiếu nữ áo xanh trước khí thế hung hăng của đối phương chẳng dám nghênh đón, vội vọt lui bảy, tám bước tránh bớt mũi nhọn của chưởng kinh.

Hoa sĩ Kiệt oai phong lẫm lẫm, xà mình tiến lên, bồi thêm một ngọn “Thất cầm trảo”, một trong bảy tuyệt kỹ của Thất Sát Thần Bà truyền thụ, tay trái tiếp thêm chiêu Thiên cơ chỉ, dồn thiếu nữ áo xanh phải liên tiếp sệt lùi lại phía sau, không còn rảnh tay đâu để xuất chiêu phản kích.

Nàng rất đổi kinh mang nhủ thầm:

- Tên ranh này lúc này chẳng phải đã trúng chất độc Kim Xà Nô của ta rồi ư? Thế tại sao gã vẫn vô tư, mà trái lại công lực so với lúc này đã tiến bộ khá nhiều quá, quả là tà môn!

Hoa sĩ Kiệt công luôn ba chiêu đều bị đối phương áp dụng khinh công tuyệt đẳng tránh thoát tất cả, lòng không khỏi sửng sốt giạt mình!

Chính trong thời gian Hoa sĩ Kiệt phân thần lo ra ấy, thiếu nữ áo xanh vọt quát lên lanh lảnh:

- Ranh con hãy ném một chỉ của ta!

Tay phải nàng cấp tốc xoè ra, từ ngón tay trở nàng xẹt ra một luồng khí thể màu xanh óng ánh bắn thẳng về hướng Hoa sĩ Kiệt.

Phan Quyên Quyên vội thét to:

- Yêu xà chỉ đẩy, tướng công tránh mau!

Lồng trong tiếng quát, một luồng kinh phong tuôn ào tới đẩy Hoa sĩ Kiệt trôi chéch về một phía.

Và đồng thời gian ấy, trong không khí vang lên những nổ lốc bốc khe khẽ, thiếu nữ áo xanh mặt theo đó liền đổi sắc kinh hoàng.

Sau khi phá giải được Yêu Xà chỉ của thiếu nữ áo xanh, Phan Quyên Quyên cấp tốc kéo tay Hoa sĩ Kiệt phóng nhanh về hướng Đông.

Thiếu nữ áo xanh giận dữ rít lên:

- Bọn người chạy đâu?

Nhưng lá rừng dày chi chít, che mất làn nhãn tuyến của thiếu nữ áo xanh, trong khoảnh khắc bóng dáng hai người mất hút vào những tàng cây rậm rạp.

Hoa sĩ Kiệt len lỏi theo những gốc cành râm bóng, cắm cổ chạy như bay, khá lâu sau mới dám quay đầu nhìn lại chẳng thấy thiếu nữ áo xanh đuổi theo, đồng thời cũng chẳng thấy Phan tiểu Quyên đâu cả.

Chàng rất đổi kinh ngạc, chậm ngay bước chân, lớn tiếng gọi:

- Quyên Quyên cô nương!

Nhưng chỉ có tiếng dội lại của rừng già, chẳng thấy tăm hơi của Phan tiểu Quyên?

Hoa sĩ Kiệt trong lòng buồn bã thuận bước đi sâu vào rừng, đi mãi hồi lâu vẫn chưa thoát ra khỏi cụm rừng, chàng ngạc nhiên phóng mắt nhìn ra trước chỉ thấy rừng cây tít tắp xanh um như vô tận!

Chàng liền nhún chân nhắc người lên cao hai trượng, đáp người lên một ngọn sáo già, nhìn quanh bốn phía.

Trước mắt chàng, chu vi mấy mươi dặm đều xanh thắm một màu của rừng già không biết đâu là ranh giới!

Chàng vừa định nhảy xuống, bất chợt nhìn thấy một việc lạ!

Nơi trung tâm của khu rừng, có độ một chòm cây trên mấy mươi cội nhỏ cao lên khác thường, và từ trên những ngọn cây ấy có mấy bóng trắng, thoát nhanh như điện lao xuống giữa rừng.

Hoa sĩ Kiệt chăm chú quan sát những ngọn cây nhô lên một cách đặc biệt ấy, chàng lập tức nhận ra những tàng cây cao nọ được sắp theo phương vị ngũ hành, ngầm bày thành một trận thế!

Hoa sĩ Kiệt lúc ở trong động của Thất Sát Thân Bà đã có học qua trận thế, nên khi vừa trông qua đã biết ngay cách thức ra vào trận.

Do lòng háo kỳ thúc đẩy, chàng quyết định đến ngay nơi ấy để thăm dò xem xảy ra chuyện gì?

Yự nghĩa vừa loé qua đầu óc chàng lập tức giở ngay thân pháp “Lăng Không Hư Độ” lướt nhanh đến chỗ cành cây cao nọ.

Thoáng mắt đã đến nơi, chàng rón rén vạch cành lá, buông mình nhảy vào giữa những tàng cây bày thành trận thế ấy!

Giây phút chàng đã có thể nhìn thấy nơi trung tâm trận diện.

Nơi đây một toà nhà cây vĩ đại được tay người khéo léo ghép chên vênh trên mười mấy cột cổ thụ xung quanh lá rừng phủ kín như ở hang của những người Thượng cổ, nếu chẳng phải đến gần, không sao trông thấy được!

Hoa sĩ Kiệt nín hơi nhịn thở, rón rén tiến đến cận nhà, ẩn mình vào tàng lá rậm, nhón gót ghé mắt nhìn vào cảnh vật bên trong.

Giữa nhà thiết kế rất đơn sơ, vồn vện mấy chiếc giường cây mộc mạc, nơi chiếc bàn vuông đặt giữa nhà có bảy người mặc áo trắng ngồi vây quanh, bốn phía lạng trang không ai mở miệng nói nữa lời.

Bổng lão già râu rồng ngồi nơi đầu trên, trợn đôi mắt hung quang, quét khắp sáu người cùng bàn, đằng hắng một tiếng và trịnh trọng thốt lời:

- Kim Hà Phiêu của hai mươi năm trước đã tái xuất giang hồ, nghe đồn là đã làm cỏ tất cả Nga mi phái, ngoài ra còn thêm ba môn phái bị huỷ...

Gã đại hán trung niên áo trắng ngồi ở phía tả vội đỡ lời:

- Chúng ta bảy người cất nhà nơi giữa không, ẩn tích mười mấy năm trời, trừ Huệ Nguyên đại sư của Thiếu Lâm phái biết ra, trong võ lâm không một ai được rõ, lẽ đâu mụ lại tìm được chỗ ở của chúng ta?

Lão già ngồi phía bên mặt, má hóp mắt chuột, mũi hình, trông dị thường, nhe chiếc miệng rộng toang ra, cười nhạt một tiếng, xen lời:

- Như vậy cũng chưa mấy quan trọng, nghe đồn “Miêu Cương tam độc, Hoành Nhạc tứ quái, Hắc Hải Ngũ Vương cùng Quỷ Bảo Nhị Sát đều quy thuận dưới tay Kim Hà Phiêu chủ nhân là Xà Hà Tiên Tử, chẳng bao lâu sau đây, họ sẽ liên tay quét sạch các đại phái trên giang hồ...

Hoa sĩ Kiệt đứng rình nghe bên ngoài không khỏi âm trầm giật mình nhủ thầm:

- Mụ yêu già ấy đã cấu kết gần hết cao thủ hắc phái về với mụ, thực lực ấy không thể khinh thường...

Chàng đang cơn bàng hoàng tư lự chợt thấy giữa nhà một ánh hào quang màu vàng chớp loé, tiếp theo đấy là một tiếng phụp nghe ề cả tóc, nơi chính giữa chiếc bàn vuông mà bảy người đang ngồi, cụp phụp một mũi phiêu vàng dài độ ba tấc, đuôi phiêu vẫn còn khe khẽ rung rinh.

Lão già mặt ngựa râu rồng ngồi phía trên, mặt vụt đổi sắc đứng bật dậy trở tay vào ngọn phiêu vàng, hốt hoảng kêu lên:

- Kim Hà Phiêu!

vietkiem.com